

Laura

Venku panuje, ostatně jako každý den, příšerné horko a ty sedíš v opuštěné recepci s porouchaným větrákem, co víc šumí, než osvěžuje, a máváš pod stolem svou vzorovanou letní sukní, aby ses trochu osvěžila. Vlasy už se ti zase vlní z té všudypřítomné vlhkosti a po celém těle se ti bez ustání roní další a další potůčky potu. Celý dlouhý den nikdo nepřichází, nikdo po tobě nic nechce a lidi vídáš jenom přes okno na ulici. Nechápeš, za co ten motel stojí a funguje, nejspíš za dobré slovo, protože peníze se tu zrovna netočí. Nudíš se a z toho věčného vedra se ti chce spát. Kryješ se ve stínu recepce před žhnoucím sluncem a snažíš se myslet na zmrzlinu. Vanilkovou, limetkovou, nějakou ovocnou, osvěžující. Na moment se ti naježí chloupky po celém těle a ztvrdnou ti při té představě bradavky.

Smutně se ohlédneš k zrcadlu na vedlejší stěně.

Vyžehlené kaštanové vlasy, kaštanové oči, husté obočí, dlouhé řasy a temná pokožka. Možná už nejsi jako proutek, ale i tak se pořád cítíš sexy. Tvé velké přírodní skvosty vykukující z výstřihu obdivuje nejeden host a moc dobře víš, jakou pozornost přitahuje i tvůj plný a pevný zadek.

Kdysi jsi ráda tančila. I dneska bys ráda tančila, kdybys měla kde a kdy a s kým. Zakroutit boky. Pořádně se zpotit. Ale ne z horka. Z tance! Spalujícího, vášnivého.

Představuješ si sama sebe, jak tančíš uprostřed kubánského klubu. Je ti jedno, jestli na tebe všichni zírají. Mají na co. Máš hladké opálené nohy. Máš prsa, která ti chtějí urvat podprsenku, a máš boky, z kterých se mužům motá hlava. Kroutiš s nimi, oči zavřené, užíváš si rytmus. Cítíš, jak ti muzika proudí tělem. Jak ti vyplňuje tepny a žíly místo krve. Někdo ti dýchá na zátylek, někdo se tě dotýká.

Možná z nudy, možná z toho horka, ale tak nějak se sama nad sebou vzrušíš.

Zvýší se ti puls a ztěžkne dech.

Už zase cítíš to nutkání.

Tu potřebu.

Na tabletu pod stolem nalistuješ známou stránku a nenápadně si zajedeš pod sukni. Docela nenápadně a zcela nevinně. Jako kdyby ses jenom tak škrábala na stehně. Nebo na třísle.

Víš, že bys to neměla dělat, jenomže si nemůžeš pomoci. Už delší dobu si nemůžeš pomoci. Strašně se tu nudíš. Celou dobu se nudíš. V práci. Doma. Všude.

Sleduješ na displeji dvě lesbičky, jak se navzájem ojíždějí umělými ptáky, a nenápadně, ale intenzivně si u toho dráždíš frndičku tak silně, až ti to tam dole nepatrně mlaská.

Neměla bys to dělat.

Není to správné místo ani čas.

Jenomže to není nikdy – správné místo ani čas.

Doma kolem tebe pořád někdo je. Děti tě otravují a nedají ti ani chvilku o samotě, ani kratičký moment klidu. Nikdy se neunaví a tvému muži je to fuk. Už tě nebaví dělat si sama dobře na těch samých místech. Schovaná na záchodě nebo ve sprše.

Zajedeš prsty dovnitř své kočičky, je to tak příjemné, až se ti lehce zatemní před očima.

Manžel tě sice šoustá pravidelně třikrát týdně, každý večer, když se vrátí z posilovny, jenomže z toho už dávno nic nemáš. Ani moc nevěříš, že z toho má něco aspoň on. Kromě kardia. Hodně krátkého a repetitivního kardia.

Drandíš si ji tak silně a tak mocně, že se neudržíš a začneš vzdychat.

Panebože, to je tak příjemné!

Tak moc mi to chybí!

Tak moc to chci.

Tak skutečně.

A tak sis vypěstovala tuhle chuť, tohle nutkání.

Představuješ si, jaké by to bylo na místě jedné z těch lesbiček. Nechat se šukat tím ohromným umělým ptákem. Anebo ještě líp. Zkusit si, jaké to je, když můžeš šukat ty.

Šťávičky už se ti hrnou tam, kam to máš nejraději, a ohromná prsa se ti dmou vrcholícím vzrušením.

Ještě kousíček.

Místo toho si to děláš tady v práci. Občas si najdeš prázdný pokoj. Občas si to uděláš rovnou na recepci.

Konečně nastoupí uvolňující orgasmus. A příjemný malý výtrysk.

Jenom takový, abys vzlykla a aby sis vlastní ruku stiskla svými roztřesenými stehny.

Když máš dobrý den, dokážeš se takhle udělat klidně i čtyřikrát.

A to je problém.

Ten okamžitý moment po vyvrcholení.

Kdy po slastné úlevě nastoupí známý pocit marnosti.

Ten strmý pád vlastní hrdosti.

Utřeš se mezi nohama, zkontroluješ všechny monitory i dveře, jenom pro jistotu, ale nikde ani živáčka.

Problém je, že se ti všechno strašně rychle a snadno mění v rutinu.

Nudu.

Zvedneš se ze židle, trochu se ti zamotá hlava a ze samé závratě se ti téměř podlomí kolena. To přišerné vedro! Dojdeš k ledničce a vytáhneš si z ní vychlazenou plechovku. Přiložíš si ji mezi zpocená prsa a užíváš si její chlad.

Pod stolem ti dojíždí zapomenuté porno ke svému konci a ty se na něj ještě chvíli koukáš. Svého jsi docílila a přes příliv hanby se zase chvíli nevzrušíš, ale dokoukáš to ze zvyku. Pro potěchu.

Ta nekonečná rutina tě ubíjí.

Připravuje tě o chuť k jídlu.

K životu.

A právě proto ses rozhodla pro jednu nekalost. Podvůdek. Úlet. Takový, na který když jenom pomyslíš, tak se celá roztřeš. Snad i proto jsi dneska tak roztržitá. Možná proto tě to hned bere a celý den jen nervózně podupuješ nohou. Schovala sis totiž malou kasičku na místě, kde by ji nikdo nehledal a kde ji taky nikdy nikdo nenajde. Odkládáš si do ní každý měsíc trochu peněz. Každý měsíc víc a víc. Ani v tom se pomalu nedokážeš ovládat a manželovi by to mohlo být zanedlouho divné. Mohl by si všimnout, že mu čas od času něco málo ukradneš z peněženky. Že tvé nákupy jsou o něco dražší, než za ně ve skutečnosti platíš.

Jenomže tobě dochází trpělivost.

Ještě chvíli budeš takhle žít.

Ještě jeden další takový den.

A nejspíš exploduješ.

Udusíš se!

Prohlížíš si vizitku a na ní datum a čas – je to dnes večer.

Dlouho sis lámala hlavu, jak to udělat. Jak zařídit, aby ses mohla vytratit v noci ven, aniž by si toho kdokoli doma všiml a zároveň to nebylo podezřelé. Tvůj život je nudný. Každý den chodíš do té samé práce v ten samý čas. Přátel moc nemáš a všichni se mezi sebou znají. Nikam jít bez muže nebo bez dětí nechodíš. Nenavštěvuješ žádné podniky, kroužky nebo uskupení a nemáš nic, co by bylo jenom tvoje a na co by ses mohla vymluvit.

Přemýšlíš, kdy jsi vlastně přestala definovat svůj vlastní život, kdy jsi nad ním ztratila kontrolu a převzali ho tví blízcí, tvá rodina. A očekávání. Čím déle nad tím přemýšlíš, tím spíš se ti zdá, že jsi ji vlastně ani nikdy neměla. Nejdřív tě kontrolovali rodiče a jejich představy o tom, kým jsi a co budeš dělat, po nich to zdědil tvůj muž a po něm to zase převzaly vaše děti.

A tak nejjednodušší řešení, které tě napadlo, byl přesčas. Předstíraný, samozřejmě. Kolegyně by se totiž vyptávala a ty si stejně nemůžeš dovolit strávit tady celý den. Jediné, co k úspěchu celé akce stačí, je, aby se tvůj muž nedal do řeči s tvou kolegyní. A to by neměl být problém. Sotva se znají.

Zaregistrovala sis nejvzdálenější pokoj motelu na falešné jméno. To můžeš, když tu pracuješ. Leží na samotném konci parkoviště a prakticky neustále před ním stojí stará dodávka, kterou

tam někdo nechal. Musela bys mít ohromnou smůlu, aby tě tam někdo zahlédl. A i kdyby. Co s tím? Koho by to zajímalo?

Koho ty vůbec ještě tak asi zajímáš?

Krom hladových dětí, co potřebují nakrmit, oblét, poslat do školy a na někoho celý zbytek dne ječet.

Tak dnes večer se budou muset obejít bez tebe.

Dnes večer je jenom tvůj.

Našetřila sis na něj a zaplatila sis něco, o čem už tak dlouho sníš. Něco, co by sis nikdy předtím ani neodvážila představit, ale co už tě několik dlouhých měsíců provází ve tvých nejdivočejších představách. Ještě teď nemůžeš uvěřit, že se ti to nejspíš dnes vyplní. Tvoje tajná představa a touha.

Celá se při tom pomyšlení rozechvěješ.

Ani si nevzpomínáš, kde jsi v sobě sebrala takovou odvalu. Odhodlat se k něčemu tak šílenému. Anebo to možná byla spíš zoufalost. Poslední pokus o záchranu, než si hodiš lano z té příšerné rutiny.

Z té nicoty.

Když jsi byla mladší a poprvé jsi potkala svého budoucího muže, byla jsi tak příšerně naivní. On měl hluboký pohled, ruce samý sval a říkal o tobě jenom hezké věci. Na tom se zase tolik nezměnilo. Chtěla jsi mu dát dítě. Chtěla jsi mu dát i to druhé. Netušila jsi, jak vysokou daň na svém těle za ně zaplatíš. Ale jsi ještě mladá. Ze všeho ses vyhrabala a tvé tělo už zase jenom kvete. Jenomže pro koho?

Pro co?

Už zase se prohlížíš v zrcadle. Prohlížíš si květinový vzor na své sukni, lesklá bronzová lýtka, husté vlasy a unavenou pokožku.

Ještě se před večerem nalíčíš.

Zajedeš na židli do zadní kanceláře a vytáhneš si líčidla.

Už si ani nevzpomínáš, kdy ses naposledy takhle malovala. Takhle pěkně a s takovou námahou. Výrazné stíny, rudá rtěnka, dlouhé řasy, prostě všechno.

Nahlížíš opatrně do zrcátka postaveného na recepci a úzkostlivě kontroluješ každý tah řasenkou.

Líbí se ti, co vidíš.

Jako by ses vrátila v čase. Nejsi stará, ještě ti není ani třicet, ale celý ten make-up a vyzývavá rtěnka ti připomíná tvé náctileté já. Plné vášně a spalujícího ohně.

Tančící v baru.

Venku se začíná pomalu stmívat a ty nechceš, aby tě tvoje kolegyně takhle viděla. Proto všechno sbalíš, vydáš se přes šatnu do skladu a zadními dveřmi ven. Necháš za sebou jenom lístek se vzkazem: „Musela jsem jít. Klíče jsou v horním šuplíku.“

Rozhlížíš se kolem sebe jako zloděj. Nelíbí se ti, že za motelem vede obnažená dálnice, ale i přesto pochybuješ, že by tě tam mohl vidět někdo, kdo tě zná. A co by mu to řeklo? Nic.

Uklidňuješ se, ale od té příšerné nervozity ti to stejně pranic nepomůže.

Dojdeš až na konec motelu a opatrně vyhlédneš zpoza rohu na parkoviště před ním. Zrovna dorazila tvá kolegyně a pomalu se vleče od svého auta k recepci.

Vyskočíš, hbitě vytáhneš klíč od pokoje a během několika málo vteřin už jsi vevnitř a rázně za sebou zabouchneš.

To vzrušení!

Pokoj je prázdný, temný a mísí se v něm desinfekce s aviváží. Dala sis s ním záležet. Pořádně jsi ho dnes ráno uklidila a vše vyměnila.

To vzrušení!

Závěsy na okně se ještě vlní od průvanu ze dveří, které jsi za sebou zabouchla, a ty přemýšlíš, jestli na to skutečně máš. Jestli jsi opravdu pevně rozhodnutá to udělat.

Musíš, teď už není cesty zpátky.

Musíš!

Protože chceš.

Sundáš si kabelku, posadíš se na posteli a rozhlédneš se kolem. Ticho a klid. Pokoj je oficiálně zaregistrovaný, takže se nemusíš bát v něm rozsvítit. Ačkoliv se to někde hluboko v tobě pere. Ten instinkt skrývání se.

Před kým?

Před světem?

Před lidmi?

Před sebou samou?

Rozsvítíš lampičku, dveře do pokoje necháš odemčené, tak jste se domlouvali, a vydáš se do koupelny. Čeká tam na tebe papírová dárková taška a v ní věci, které sis předem nakoupila.

Vysvlečeš se a přemýšlíš, jestli by sis neměla dát ještě jednu sprchu, jenomže už ses nalíčila. Prohlížíš si své bronzové tělo. Už dlouho jsi to nedělala. Takhle napřímo. Obnažená pod světlem. Na břichu ti od poslední narostla dlouhá jizva, boky se ti rozšířily a prsa nabrala na objemu. Pořád jsi kus sexy ženské. Ohanbí sis oholila jenom tak, aby ti zůstal temný proužek kudrnatých chloupků. Líbí se ti to tak a tvůj muž si nikdy nestěžoval.

Z tašky vytáhneš červené podvazky a punčochy a oblečeš si je. Oblečeš si i červený sexy korzet s vázankami. Přiškrtní ti břicho, a ještě více tak v něm vyniknou tvé vlnavé přednosti. Div ti tvůj plný dekolt nevyskočí ven.

Vedle zaslechneš zaklapnutí dveří.

Už je tady!

Zatajíš dech.

Alespoň doufáš.

Ta hrůzostrašná nejistota tě ještě více vzrušuje.

Na obličej si nasadíš bílou chlupatou škrabošku.

V žilách ti vře krev.

Slyšíš, jak se osoba v pokoji vedle pohybuje a jak tam šelestí.

Netrpělivě vyčkáváš.

Nejspíš se připravuje.

Naposledy se prohlédneš v zrcadle.

Nohy i břicho ti krásně zpevňuje rudé spodní prádlo ladící s tvou rtěnkou, prsa se ti vylévají přes podprsenku a mezi nohama ti v otevřených kalhotkách svítí temný proužek a pod ním obrysy nadržené berušky.

Už to napětí nevydržíš.

Vedle se rozhostilo ticho a ty na kratičký moment zaváháš.

Co když tam není ten, kdo si myslíš? Co když je tam někdo jiný? Nějaký zloděj? A ty tam vyjdeš takhle?

Chytneš za kliku a ještě chvíli čekáš. Nakonec za ni zatáhneš jako za náplast a se zavřenýma očima vyjdeš ven z koupelny.

Jako první ucítíš příjemný odér sladkého parfému.

Otevřeš oči.

Lampička je zhasnutá a místo ní jsou po pokoji rozestavěné umělé svíčky.

A nad postelí stojí ona!

Žena, kterou sis vysnila. Žena, kterou sis zaplatila.

Má na sobě přiléhavé kožené body jenom z pásků a kovových sponek. Zpoza nich čouhají malá, ale pevná prsíčka s růžovými bradavkami. Nekonečně dlouhé štíhlé nohy a boty s ostrým vysokým podpatkem, rozkročená s mocným koženým připínákem mezi nohama. Už teď jsi z toho pohledu docela vlhká.

„Pojď blíž, neboj se,“ zašeptá svým medovým hláskem zpoza kožené masky. Vidíš jenom její hebké malé rtíky a sněhově bílou bradu.

Vyjdeš jí vstříc, ale zastaví tě.

„Ne, ne. Hezky po čtyřech.“

Docela tě omamuje její překrásná vůně, která už vyplnila celý hotelový pokoj, a poslušně se k ní plazíš.

Pod připínákem svítí její růžová květinka.

„Líbí se ti, holčičko?“ Hlas má sice líbezný, zato sebevědomý a rázný.

Přikývneš.

„Tak pojď.“

Ještě nikdy jsi nic podobného nedělala.

Ale je dokonalá. Její převlek, její tělo, její vůně, její všechno. Lezeš po čtyřech k umělému falusu, hladíš ji po stehnech a olizuješ ji mezi nohama. Prsty ti zajede do vlasů a ty s chutí jazykem polaskáš její hedvábnou vlhkou kundičku. Po tváři ti bimbá její ohromná náhražka penisu.

„Strč si ho do pusy,“ navrhne a ty neváháš.

Prsty jí zaboříš do šťavnaté broskvičky a ústa si vyplníš jejím koženým ocasem. Není ani teplý, ani nepulzuje, ale i tak ti to stačí. Zavřeš oči, začneš ji prstit a zároveň předstíráš, že ji kouříš.

Vzdychá.

Drží tě za hlavu a pomáhá ti udržovat tempo.

Nevzpomínáš si, kdy jsi naposledy ve svém životě byla takhle vzrušená.

Už delší dobu tě tahle představa pronásledovala. Už delší dobu nekoukáš pod stolem na recepci nebo doma na záchodě na nic jiného. A teď se ti to konečně plní!

Není to správné.

Ale už jsi to nemohla vydržet!

Už ti nestačilo jenom se koukat.

Celá udýchaná si ho vysuneš z úst a poslušně hledíš ke své zaplacené eskort dámě, co si od tebe žádá.

Je tvou bohyní.

Tvým jediným pánem a ty ji musíš poslouchat.

Musíš plnit její přání a tužby.

Které jsou automaticky i tvými.

Chytne tě jemně pod bradou a postaví si tě. Stiskne ti hrdlo, až to zabolí.

„Teď jsi jenom moje, správně?“

Dychtivě přikývneš.

Otočí si tě kolem osy a hrubě tě žduchne na postel. Cítíš, jak se za tebou rozestoupí, jak si hraje s tvou dírkou i s tvými pŕlkami. Pořádně tě přes ně poplácá. Klečíš před ní a ona do tebe rázně zasune svůj umělý pyj.

Cítíš ho až na samotném dně tvé jeskyňky.

Chytí tě za vlasy, silně si tě přitáhne a rozbuší tvůj zadek tak silně, až nevěříš, kde se v ní vzalo tolik síly.

Ví přesně, jak se hýbat, jak do tebe zajíždět, kde tě držet, jak tě tahat.

Chce se ti křičet vzrušením. Brousí tě zezadu na pejska a ty div neroztrháš prostěradlo pod sebou.

„Líbí se ti to?“

„Ano! Ano!“

Ještě přidá. Jsi tak mokrá, že ani nepotřebuje lubrikant.

„Uděláš se pro mě, holčičko?“

Rozkazuje ti a ještě silněji tě zatahne za vlasy.

„Ano. Ano,“ opakuješ a už cítíš, jak se ti veškeré to vzrušení proměňuje v nezastavitelnou vlnu orgasmu.

Vyjede z tebe, nahne se nad tebou a rukou ti dráždí mušličku tak zběsile a divoce, že začneš kolem stříkat jako nějaká nespoutaná fontánka. Doslova slyšíš, jak bubláš, slyšíš, jak stříkáš. Před očima se ti zatmí a celé tělo pohltí křeč.

„Ještě! Ještě!“ Neovládáš se a křičíš.

A ona ti tu chvíli ještě dopřeje. I když zpomaluje. I když polevuje. Tobě to nevadí.

Nevzpomínáš si, že by ses někdy tak rychle a tak silně udělala.

Je to úžasný pocit.

Nepopsatelný.

Ačkoliv lituješ, že jsi zaplatila tolik peněz za tak krátké číslo.

Položíš se celá na postel a snažíš se chytit dech. Cítíš, jak se nad tebou vztyčí a jak tě pořádně popleská po zadku.

„Už jsme skončily, holčičko?“

Přikývneš.

Nemáš sílu mluvit.

Chtěla bys víc, samozřejmě že bys chtěla víc! Jenomže tahle si neúčtuje na hodinu, ale na orgasmus – celkem fér, musíš uznat. A ty víc prostě nemáš.

„To se podívejme, a jak k tomu přijdu já?“

Otočíš se.

Stojí nad tebou a předstírá, že si toho falešného ptáka pomaloučku honí.

„Malý dezertík si snad zasloužíš.“ Klekne si nad tebou a posadí se ti na obličej.

A ty s radostí přijmeš její nabízený bonus!

Zahryzneš se do ní.

Lízáš ji jako divá a roztahuješ jí půlky a ona si ho nad tebou pořád rádoby honí, vzdychá a funí tak dlouho, dokud se konečně neudělá i ona.

Jsi v sedmém nebi.

Jsi skoro podruhé.

Ve skutečnosti si ji stihneš vydrandit dřív, než z tebe zase vstane.

Jsi udýchaná a vyčerpaná, jako bys uběhla celý maratón, a přitom utekla sotva slabá půlhodina. Nejdražší půlhodina ve tvém životě a zároveň nejspíš i ta nejzajímavější.

Ležíš na posteli, nemáš žádný plán. Počkáš, až se slečna převleče, až odejde, dáš si sprchu a zbytek noci přespíš tady.

„Bylo to vážně moc úžasné. I když se teda strašně stydím,“ vyhrkneš ze sebe, zatímco ona si balí umělé svíčky a falus a navléká se zpátky do dlouhého kabátu.

„Nemusíte se stydět. Nic hrozného jsme přeci nedělaly.“ Otočí se k tobě a ty vidíš, jak krásně se usmívá.

„Děkuju,“ odvětiš trochu zasněně. „Vím, že je vám to jedno, ale ani netušíte, jak moc to pro mě znamená.“

„Není potřeba mi děkovat. Už jsi přeci zaplatila,“ znovu pronese neuvěřitelně klidným a příjemným hlasem. „Já už půjdu, mou vizitku máš, kdyby sis to chtěla někdy zopakovat.“ Líbí se ti, že ti tyká, ale sama se neodvážíš.

„Určitě se ozvu.“

„Tak hezký večer.“ Nakonec ze stolku zvedne předem připravenou obálku, ve dveřích se k tobě otočí, a než vyjde do noci, sundá si masku.

Na moment zahlédneš její asijské rysy, její dokonale symetrickou tvář i dva černé pramínky vlasů kolem čela.

Překrásná, překrásná.

Zavře za sebou a ty najednou pocítíš, jak moc jsi v tom opuštěném motelovém pokoji sama.